

Դանիելի գիրքը — Քառասունութերորդ համար

Մարգարեության բացահայտում . Ամբակումի տեսիլքի, երկու տախտակների և «ամենօրյայի» խորհրդավորության նշանակությունը աստվածաշնչյան մեկնաբանության մեջ

Jeff Pippenger

2024-01-12

Գիտության աճը, որ ներկայացված է Ուլայի գետի տեսիլքով, հենց այն է, ինչ ի վերջո գրվեց Ամբակումի երկու տախտակների վրա:

«Այն մարգարեությունների հետ, որոնք նրանք համարել էին երկրորդ գալստյան ժամանակին վերաբերող, հյուսված էր ուսուցում, որ հատուկ հարմարեցված էր նրանց անորոշության և սպասման վիճակին, և քաջալերում էր նրանց հավատով համբերությամբ սպասել, որ այն, ինչ այժմ մութ էր իրենց հասկացողության համար, իր ժամանակին պիտի պարզ դառնար»:

«Այդ մարգարեություններից մեկն էր Ամբակում 2:1–4-ը. «Ես կկանգնեմ իմ պահակակետում և կդրվեմ աշտարակի վրա, և կդիտեմ, թե ինչ պիտի ասի ինձ, և ինչ պիտի պատասխանեմ, երբ ինձ հանդիմանեն: Եվ Տերն ինձ պատասխանեց ու ասաց. Գրիր տեսիլքը և այն պարզորեն արձանագրիր տախտակների վրա, որպեսզի ընթերցողը վազելով կարդա այն: Որովհետև տեսիլքը դեռ որոշված ժամանակի համար է, բայց վախճանին այն պիտի խոսի և սուտ չի լինի. եթե այն ուշանա, սպասիր նրան, որովհետև անպատճառ պիտի գա, չի ուշանա: Ահա, նրա հոգին, որ գոռոզացել է, ուղիղ չէ նրա մեջ, բայց արդարը պիտի ապրի իր հավատքով»:

«Դեռևս 1842 թվականին այս մարգարեության մեջ տրված այն ցուցումը՝ «գրի՛ առ տեսիլքը և պարզ կերպով ներկայացրո՛ւ այն տախտակների վրա, որպեսզի ընթերցողը վազի», Չարլզ Ֆիչին հուշել էր պատրաստել մի մարգարեական աղյուսակ՝ Դանիելի և Հայտնության տեսիլքները պատկերավոր ներկայացնելու համար: Այդ աղյուսակի հրատարակությունը համարվեց Ամբակումի միջոցով տրված պատվերի կատարում: Սակայն այն ժամանակ ոչ ոք չնկատեց, որ նույն մարգարեության մեջ ներկայացված է տեսիլքի կատարման մեջ երևացող մի հապաղում՝ ուշացման ժամանակ: Հիասթափությունից հետո այս խոսքը հայտնվեց չափազանց նշանակալից. «Որովհետև տեսիլքը դեռ նշանակված ժամանակի համար է, բայց վախճանին այն կխոսի և չի ստի. թեև ուշանա, սպասի՛ր նրան, որովհետև անպատճառ պիտի գա, չի ուշանա... Արդարը պիտի ապրի իր հավատքով»: The Great Controversy, 391, 392.

Ամբակումի երկու տախտակները մարգարեականորեն երկու վկաներ են: Սուրբ Գրքի համաձայն՝ երկու վկաներ պետք է համադրվեն՝ ճշմարտությունը հաստատելու համար:

Բայց եթե նա քեզ չլսի, ապա քեզ հետ վերցրո՛ւ ևս մեկին կամ երկուսին, որպեսզի երկու կամ երեք վկաների բերանով ամեն խոսք հաստատվի: Մատթեոս 18:16:

Երբ Ամբակումի երկու տախտակները (1843 և 1850 թվականների ռահվիրայական գծապատկերները) դրվում են միմյանց վրա, դրանք հաստատում են այն ճշմարտությունները, որոնք Միլլերի երազի գոհարներն էին: 1843 թվականի սխալը, որ ներկայացված էր առաջին տախտակի վրա, երբ դրվում է երկրորդ տախտակի վրա, հաստատում է տեսիլքի ուշացման ժամանակը: Միլլերը (այդ պատմության խորհրդանշական պահակը) հարցրեց, թե ինչ պետք է ասի իր պատմության բանավեճի ընթացքում:

Ես կկանգնեմ իմ պահակության վրա, և ինձ կդնեն աշտարակի վրա, և կհսկեն՝ տեսնելու, թե ինչ պիտի ասի ինձ, և ինչ պիտի պատասխանեմ, երբ հանդիմանվեմ: Ամբակում 2:1:

Տերը Միլլերին պատվիրեց գրի առնել տեսիլքը, և իր երազում նա տեսիլքը պարունակող տուփը դրեց իր սենյակի կենտրոնում գտնվող սեղանի վրա:

Եվ Տերը պատասխանեց ինձ ու ասաց. «Գրի՛ր տեսիլքը և հստակ դարձրո՛ւ այն տախտակների վրա, որպեսզի ընթերցողը վազելով կարդա այն»: Ամբակում 2:2:

Աղյուսակներն ապա ցույց են տալիս սպասման ժամանակը և առաջին հիասթափությունը:

Որովհետև տեսիլքը դեռևս սահմանված ժամանակի համար է, բայց վախճանին պիտի խոսի և սուտ չպիտի լինի. թեև այն ուշանա, սպասի՛ր նրան, որովհետև անշուշտ պիտի գա, չի ուշանա: Ամբակում 2:3:

Գիտելիքի աճով (Միլլերի գոհարներով) առաջացած փորձության երեքաստիճան ընթացքը այնուհետև ներկայացվում է:

Ահա, նրա հոգին, որ գոռոզացել է, ուղիղ չէ նրա մեջ. բայց արդարը պիտի ապրի իր հավատով: Ամբակում 2:4:

Երկրպագուների այդ երկու դասերը պիտի բացահայտվեին Դանիել գրքի տասներկուերորդ գլխում նկարագրված փորձության ընթացքով:

Եվ նա ասաց. «Գնա՛ք ճանապարհով, Դանիել՝, որովհետև այս խոսքերը փակված և կնքված են մինչև վախճանի ժամանակը: Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտականան և պիտի փորձվեն, իսկ ամբարիշտները պիտի ամբարշտությամբ վարվեն. և ամբարիշտներից ոչ ոք պիտի չհասկանա, բայց իմաստունները պիտի հասկանան»: Դանիել 12:9, 10.

Դանիելի իմաստունները Մատթեոս քսանհինգի իմաստուն կույսերն են, որոնք հավատքով արդարացվեցին, իսկ ամբարիշտները՝ անմիտ կույսերը, որոնք հպարտությամբ մեծամտացան: Միլլերի երազի վերջում գոհարները ներկայացնում են տասը կույսերի առակի յուրը, որը պատգամն էր:

«Աստված անարգվում է, երբ մենք չենք ընդունում այն հաղորդագրությունները, որ Նա ուղարկում է մեզ: Այսպիսով մենք մերժում ենք այն ոսկե յուղը, որ Նա կթափեր՝ մեր հոգիների մեջ՝ խավարի մեջ եղողներին փոխանցվելու համար: Երբ հնչի կանչը՝

«Ահա, փեսան գալիս է. ելե՛ք նրան ընդառաջ», նրանք, ովքեր չեն ընդունել սուրբ յուզը, ովքեր իրենց սրտերում չեն փայփայել Քրիստոսի շնորհը, անմիտ կույսերի պես պիտի հայտնաբերեն, որ պատրաստ չեն իրենց Տիրոջը դիմավորելու: Նրանք իրենց մեջ չունեն յուզը ձեռք բերելու գործություն, և նրանց կյանքերը կործանված են»: Review and Herald, July 20, 1897.

Վերջին օրերում Միլլերի գոհարների լույսը տասնապատիկ ավելի պայծառ կշողա, և թե՛ տասը թիվը, թե՛ լույսը փորձության խորհրդանիշներ են: Վերջին օրերում, որոնք ներկայացված են Միլլերի երազի ավարտում, Ավակումի տախտակների վրա պատկերված ճշմարտության լույսը ծնում է փորձող պատգամ, որը տասը կույսերի առակում ներկայացված է որպես Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամը: Այդ փորձության ընթացքը Միլլերական պատմության փորձության ընթացքի կրկնությունն է, քանի որ տասը կույսերի առակը վերջին օրերում կրկնվում է մինչև իսկ տառացիորեն:

«Ես հաճախ հղվում եմ տասը կույսերի առակին, որոնցից հինգը իմաստուն էին, և հինգը՝ հիմար: Այս առակը կատարվել է և պիտի կատարվի մինչև վերջին իսկ տառը, որովհետև այն հատուկ կիրառություն ունի այս ժամանակի համար և, ինչպես երրորդ հրեշտակի պատգամը, կատարվել է և պիտի շարունակի լինել ներկա ճշմարտություն մինչև ժամանակի վախճանը»: Review and Herald, August 19, 1890.

Տասը փորձության խորհրդանիշն է, և տասը օրերի ավարտին Դանիելը և երեք արժանավորները տեսքով ավելի գեղեցիկ ու պարարտ էին, քան նրանք, ովքեր սնվում էին Բաբելոնի կերակուրով: Հաբակուկում ներկայացված հպարտը, որ ապրում էր ոչ թե հավատով, այլ ինքնավստահ ենթադրությամբ, զարգացրեց Բաբելոնի բնավորությունը: Միլլերական պատմության մեջ նրանք դարձան Բաբելոնի դուստրերը, իսկ Հաբակուկում պապության մարգարեական բնութագրիչներն են գործածվում՝ ճանաչելու համար նրանց բնավորությունը, ովքեր ընտրեցին ապրել ոչ թե հավատով:

Ահա, նրա հոգին, որ հպարտացել է, ուղիղ չէ նրա մեջ. բայց արդարը պիտի ապրի իր հավատքով: Այո՛, նաև, որովհետև նա մեղանչում է գինով, նա հպարտ մարդ է և տանը չի մնում, որ իր ցանկությունը ընդարձակում է դժոխքի պես, և մահվան նման է ու չի կարող հագենալ, այլ իր մոտ է հավաքում բոլոր ազգերին և իր մոտ է կուտակում բոլոր ժողովուրդներին: Մի՞ թե սրանք բոլորը նրա յղեմ առակ չեն բարձրացնի, և ծաղրական ասացվածք՝ նրա դեմ, և կասեն. Վա՛յ նրան, որ ավելացնում է այն, ինչ իրենը չէ. մինչև ե՛րբ: Եվ նրան, որ իրեն ծանրաբեռնում է թանձր կավով: Մի՞ թե հանկարծ չեն վեր կենա նրանք, որ պիտի կծեն քեզ, և չեն արթնանա նրանք, որ պիտի տազնապեցնեն քեզ, և դու նրանց համար ավար պիտի լինես: Քանի որ դու կողոպտել ես շատ ազգերի, ժողովուրդների ամբողջ մնացորդը պիտի կողոպտի քեզ՝ մարդկանց արյան պատճառով, և երկրի, քաղաքի ու այնտեղ բնակվող բոլորի հանդեպ բռնության համար: Ամբակում 2:4–8.

Մատթեոս քսանհինգի կույսերի վրա բերված փորձության գործընթացը ծնում է մի դասակարգ երկրպագուների, որոնք ձևավորել են հյուսիսի թագավորի (պապության) բնավորությունը, որն էլ այն գործությունն է, որ «կողոպտեց շատ ազգերի»: Պապական

գորությունն է, որ հանկարծ խայթվում է, ճիշտ ինչպես Հեզաֆելը կերավ շները:

Այսպես է ասում Տերը. Ահա, մի ժողովուրդ է գալիս հյուսիսային երկրից, և երկրի ծայրերից մի մեծ ազգ պիտի բարձրանա: Նրանք պիտի բռնեն աղեղն ու նիզակը. դաժան են նրանք և ողորմություն չունեն. նրանց ձայնը ծովի պես որոտում է, և նրանք ձիերի վրա են հեծած՝ պատերազմի մարդկանց պես կարգավորված քո դեմ, ո՛վ Սիոնի դուստր: Մենք լսել ենք դրա լուրը. մեր ձեռքերը թուլացել են. նեղությունն է պատել մեզ, և ցավ՝ երկունքի մեջ գտնվող կնոջ պես: Դուրս մի՛ եկեք դաշտ, և ճանապարհով մի՛ գնացեք, որովհետև թշնամու սուրն ու սարսափը շուրջբոլորն են: Ո՛վ իմ ժողովրդի դուստր, քուրձ կապիր քեզ վրա և մոխրի մեջ թավալվիր. արա քեզ համար սուգ, ինչպես միածին որդու համար, դառնագույն ողբ, որովհետև կործանիչը հանկարծ պիտի գա մեզ վրա: Երեմիա 6:22–26.

Ամբակումի երկու դասերն են նրանք, ովքեր արդարացվում են հավատքով, և նրանք, ովքեր կերան ու խմեցին Բաբելոնի վարդապետությունները: Նրանք, ովքեր Միլլերի երազի վերջին օրերում ներկայացված են որպես կույսեր, կամ զարգացնում են Քրիստոսի բնավորությունը և այսպիսով ստանում Աստծո կնիքը, կամ զարգացնում են պապականության բնավորությունը և ստանում գազանի դրոշմը:

«Ժամանակն եկել է, որ ճշմարիտ լույսը շողա բարոյական խավարի մեջ: Երրորդ հրեշտակի պատգամը հռչակվել է աշխարհին՝ մարդկանց նախազգուշացնելով գազանի կամ նրա պատկերի նշանը իրենց ճակատների վրա կամ իրենց ձեռքերի վրա ընդունելու դեմ: Այս նշանն ընդունել նշանակում է գալ այն նույն որոշմանը, որին եկել է գազանը, և պաշտպանել նույն գաղափարները՝ ուղիղ հակառակությամբ Աստծո խոսքին: Բոլոր նրանց մասին, ովքեր ընդունում են այս նշանը, Աստված ասում է. «Նույնն էլ պիտի խմի Աստծո բարկության գինուց, որ անխառն թափված է նրա գայլույթի բաժակի մեջ. և նա պիտի տանջվի կրակով ու ծծմբով՝ սուրբ հրեշտակների ներկայությամբ և Գառի ներկայությամբ»: Review and Herald, July 13, 1897.»

Այն կույսերը, որոնք խմում են Բաբելոնի գինին, ի վերջո պիտի խմեն Աստծու բարկության գինին: Եսայիայում Եփրեմի հարբեցողները իրենց կույր հարբածությունը դրսևորում են ամեն բան շուռ տալով, և այդ արարքը պիտի համարվի «բրուտի կավ»:

«մշտականի»՝ որպես Քրիստոսի խորհրդանիշ նույնականացումը, գլխիվայր է շրջում «մշտականի» ճշմարտությունը, որովհետև «մշտականը» սատանայական խորհրդանիշ է: Միլլերի կողմից «մշտականի»՝ որպես հեթանոսության նույնականացումը ուղղակիորեն ներկայացված է Ամբակումի տախտակների վրա: Միլլերի հայտնագործությունը Թեսաղոնիկեցիներին ուղղված թղթի այն հատվածի վերաբերյալ, որը նրան հնարավորություն տվեց հասկանալու, որ հենց հեթանոսությունն էր, որ «վերացվեց», որպեսզի հայտնվեր Աստծո տաճարում նստող «մեղքի մարդը», այն հիմնական ճշմարտությունն է, որ գտնվում է Բ Թեսաղոնիկեցիներ, երկրորդ գլխում:

«Ես շարունակեցի կարդալ և չկարողացա գտնել որևէ այլ դեպք, որտեղ այն [«ամենօրյա»-ը] հանդիպեր, բացի Դանիելում: Այնուհետև [համաբառարանի օգնությամբ] վերցրի այն բառերը, որոնք կապված էին դրա հետ՝ «վերցնել away». նա

պիտի վերցնի ամենօրյան, «այն ժամանակից, երբ ամենօրյան պիտի վերցվի away», և այլն: Ես շարունակեցի կարդալ և կարծեցի, թե այդ խոսքի վրա ոչ մի լույս չեմ գտնի. վերջապես հասա 2 Թեսաղոնիկեցիներ 2:7, 8-ին: «Որովհետև անօրենության խորհուրդն արդեն ներգործում է. միայն թե այժմ արգելակողը պիտի արգելի, մինչև որ միջից վերացվի, և այն ժամանակ պիտի հայտնվի այն անօրենը», և այլն: Եվ երբ հասա այդ խոսքին, ո՛հ, որքան պարզ ու փառավոր երևաց ճշմարտությունը: Ահա՛ այն է: Դա է ամենօրյան: Լավ, այժմ ի՞նչ նկատի ունի Պողոսը «նա, ով այժմ արգելակում է», կամ խոչընդոտում է, ասելով: «Մեղքի մարդ»-ով և «անօրեն»-ով նկատի է առնվում Պապականությունը: Լավ, ուրեմն ի՞նչն է խանգարում, որ Պապականությունը հայտնվի: Ինչո՞ւ, դա Հեթանոսությունն է. լավ, ուրեմն, «ամենօրյան» պիտի նշանակի Հեթանոսությունը:—Ուիլյամ Միլլեր, Second Advent Manual, էջ 66»: Advent Review and Sabbath Herald, January 6, 1853.

«Թեսաղոնիկեցիներին» մեջ «մշտականի» նշանակությունը, որ Միլլերը հայտնաբերեց, այս հատվածի հիմնական ճշմարտությունն է: Երբ Պողոսը նշում է նրանց, ովքեր չեն սիրում ճշմարտությունը և, հետևաբար, պիտի ընդունեն գորեղ մոլորություն, նա, անշուշտ, նկատի ունի ճշմարտության հանդեպ ասելությունը ընդհանուր իմաստով, սակայն այն ճշմարտությունը, որին այս հատվածում անմիջապես հղում է արվում, այն է, որ «մշտականը» ներկայացնում է հեթանոսական Հոռմը:

Մարմնի ճրագը աչքն է. եթե, ուրեմն, քո աչքը մաքուր լինի, քո ամբողջ մարմինը լույսով լի կլինի: Բայց եթե քո աչքը չար լինի, քո ամբողջ մարմինը խավարով լի կլինի: Եթե, ուրեմն, այն լույսը, որ քո մեջ է, խավար է, որքան մեծ է այդ խավարը: Ոչ ոք չի կարող երկու տիրոջ ծառայել. որովհետև կա մ մեկին պիտի ատի և մյուսին սիրի, կա մ մեկին պիտի հարի և մյուսին արհամարհի: Դուք չեք կարող ծառայել Աստծուն և մամոնային: Մատթեոս 6:22–24.

Կա միայն սեր դեպի ճշմարտությունը, կամ ասելություն ճշմարտության նկատմամբ: Միջին դիրք գոյություն չունի: Մատթեոս քսանհինգի հիմար կույսերի վրա եկող գորեղ մոլորությունը հիմնված է Միլլերի գոհարների լույսի մերժման վրա, որոնք ներկայացնում են վերջնական փորձությունը: Հին Իսրայելի վերջնական փորձությունը նրանց տասներորդ փորձությունն էր, և վերջին օրերում Միլլերի գոհարները փայլում են տասն անգամ ավելի պայծառ: Միլլերի գոհարների մերժման խորհրդանիշը «ամենօրյա»-ն է, որը Եփրեմի հարբեցողները գլխիվայր շուռ տվեցին ադվենտիզմի երրորդ սերնդում: «Ամենօրյա»-ն հեթանոսության սատանայական խորհրդանիշ է: Հարբեցողները ներմուծեցին կեղծ գոհար, որը նրանք բերեցին ուրացող բողոքականությունից և որը «ամենօրյա»-ն նույնացնում է որպես Քրիստոսի խորհրդանիշ:

Միլլերի ըմբռնումը իր գոհարների վերաբերյալ սահմանափակված էր այն պատմությամբ, որի մեջ նա բարձրացվեց: Համոզված լինելով, որ Երկրորդ Գալուստը հաջորդ մարգարեական իրադարձությունն է, 1798 թվականին պապականության մահացու վերքը կարող էր միայն ներկայացնել Դանիել երկրորդ գլխի չորրորդ և վերջին երկրային թագավորությունը: Միլլերը նաև սահմանափակված էր «ամենօրյա»-ի իր

ըմբռնման մեջ, որովհետև նրա վկայությունն այն է, որ հայտնության միջոցով նա առաջնորդվեց ուսումնասիրության որոշակի մի եղանակի, որի մասին նա ասաց, թե օգտագործում էր իր Աստվածաշունչը, Քրուդենի Համաձայնարանը և կարդում էր որոշ թերթեր: Այդ կերպ ուսումնասիրելու նրա որոշումը պարզապես ծագել էր իր մտքում:

«Այն տասներկու տարիների ընթացքում, երբ ես դեիստ էի, կարդացի բոլոր պատմությունները, որ կարող էի գտնել. բայց այժմ ես սիրում էի Աստվածաշունչը. այն սովորեցնում էր Հիսուսի մասին: Բայց Աստվածաշունչում դեռևս բավական շատ բան կար, որ ինձ համար մութ էր: 1818 կամ 1819 թվականին, երբ գրուցում էի մի բարեկամի հետ, որին այցելության էի գնացել, և որը ճանաչել էր ինձ ու լսել էր իմ խոսքերը, երբ ես դեիստ էի, նա բավականին նշանակալից կերպով հարցրեց. «Ի՞նչ ես մտածում այս տեքստի և այն տեքստի մասին»,— նկատի ունենալով այն հին տեքստերը, որոնց դեմ ես առարկում էի, երբ դեիստ էի: Ես հասկացա, թե նա ինչ էր ուզում ասել, և պատասխանեցի.— Եթե ինձ ժամանակ տաս, ես կասեմ քեզ, թե դրանք ինչ են նշանակում: «Որքա՞ն ժամանակ ես ուզում»: Ես չգիտեմ, բայց ես կասեմ քեզ,— պատասխանեցի ես, որովհետև չէի կարող հավատալ, թե Աստված տվել է մի հայտնություն, որ հնարավոր չէ հասկանալ: Այն ժամանակ ես վճռեցի ուսումնասիրել իմ Աստվածաշունչը՝ հավատալով, որ կարող եմ գտնել, թե Սուրբ Հոգին ինչ էր նկատի ունեցել: Բայց հենց որ կազմեցի այս որոշումը, միտք եկավ ինձ.— «Ենթադրենք մի հատված գտնես, որ չկարողանաս հասկանալ, ի՞նչ պիտի անես»: Այդ ժամանակ Աստվածաշունչն ուսումնասիրելու այս եղանակը միտքս եկավ.— Ես կվերցնեմ այդպիսի հատվածների բառերը, կհետևեմ դրանց ամբողջ Աստվածաշունչով մեկ և այդ կերպ կգտնեմ դրանց իմաստը: Ես ունեի Քրուդենի համաբառարանը, որը, ինչպես կարծում եմ, աշխարհում լավագույնն է. ուստի վերցրի այն և իմ Աստվածաշունչը, նստեցի գրասեղանիս մոտ և ուրիշ ոչինչ չէի կարդում, բացի թերթերից մի փոքր, որովհետև վճռել էի իմանալ, թե իմ Աստվածաշունչն ինչ է նշանակում: Ապողոս Հեյլ, The Second Advent Manual, 65»

Միլլերի գանձերը բացահայտվեցին ոչ միայն նրա ուսումնասիրության եղանակով, այլև Աստծուց եկած անմիջական հայտնությամբ:

«Աստված Իր հրեշտակին ուղարկեց՝ ազդելու մի երկրագործի սրտի վրա, որը չէր հավատացել Աստվածաշնչին, որպեսզի առաջնորդի նրան մարգարեությունները քննելու: Աստծո հրեշտակները բազմիցս այցելեցին այդ ընտրյալին՝ առաջնորդելու նրա միտքը և նրա հասկացողության համար բացելու այն մարգարեությունները, որոնք միշտ խավար էին եղել Աստծո ժողովրդի համար: Ճշմարտության շղթայի սկիզբը տրվեց նրան, և նա առաջնորդվեց որոնելու օղակ առ օղակ, մինչև որ զարմանքով և հիացմունքով նայեց Աստծո Խոսքին: Նա այնտեղ տեսավ Ճշմարտության մի կատարյալ շղթա: Այդ Խոսքը, որը նա համարել էր ներշնչված չլինող, այժմ իր տեսադաշտի առաջ բացվեց իր գեղեցկությամբ և փառքով: Նա տեսավ, որ Սուրբ Գրքի մի մասը բացատրում է մյուսը, և երբ մի հատված փակ էր նրա հասկացողության համար, նա Խոսքի մեկ այլ մասում գտնում էր այն, ինչը բացատրում էր դա: Նա Աստծո սուրբ Խոսքին վերաբերվում էր ուրախությամբ և ամենախոր հարգանքով ու երկյուղածությամբ»: Վադ Գրվածքներ, 230:

Երբ քույր Ուայթը նշում է, որ «Աստված Իր հրեշտակին ուղարկեց» Միլլերի մոտ, դրանով հաստատվում է, որ Միլլերի մոտ ուղարկված հրեշտակը Գաբրիելն էր, որովհետև «Իր հրեշտակը» Գաբրիելին վերագրվող արտահայտություն է:

«Հրեշտակի խոսքերը՝ «Ես Գաբրիելն եմ, որ կանգնած եմ Աստծու ներկայության մեջ», ցույց են տալիս, որ նա բարձր պատվի դիրք ունի երկնային ատյաններում: Երբ նա Դանիելին պատգամով եկավ, ասաց. «Եվ չկա մեկը, որ այս բաներում ինձ հետ ամուր կանգնի, բացի Միքայելից [Քրիստոսից]՝ ձեր Իշխանից»: Դանիել 10:21: Գաբրիելի մասին Փրկիչը Հայտնության մեջ ասում է, որ «Նա ուղարկեց և այն հայտնեց Իր հրեշտակի միջոցով Իր ծառա Հովհաննեսին»: Հայտնություն 1:1»: The Desire of Ages, 99.

Գաբրիելը և մյուս հրեշտակները ուղարկվել էին առաջնորդելու Միլլերի միտքը և «նրա հասկացողության համար բացելու այն մարգարեությունները, որոնք միշտ խավար էին եղել Աստծու ժողովրդի համար»: Նրա պատգամը ձևավորվել էր ոչ միայն իր ուսումնասիրության մեթոդի միջոցով, այլև աստվածային հայտնությամբ: Այն իսկ մեթոդը, որ նա կիրառեց Աստվածաշունչն ուսումնասիրելու համար, մտել էր նրա միտքը: Երբ Աստված ճշմարտությունը բերում է մեր մտքին, դա աստվածային հայտնություն է՝ ի հակադրություն այն բանի, որ ճշմարտությունը հասնենք Աստվածաշունչը ճիշտ բաժանելու գործընթացի միջոցով: Միլլերն արել էր երկուսն էլ, սակայն աստվածային հայտնությունը պետք է կազմեր այն բանի մի մասը, թե ինչպես Միլլերը հասավ «ամենօրյա»-ի թեմայի ըմբռնմանը:

Միլլերը չէր ճանաչի Դանիելի ութերորդ գլխի իններորդից տասներկուերորդ համարների սեռային տատանումը, որովհետև այն ամենը, ինչ նա ուներ, Աստվածաշունչն էր և մի համաձայնարան, որը գուրկ էր աստվածաշնչյան լեզուների վերաբերյալ որևէ տեղեկությունից: Նա չէր տեսնի «sur»-ի և «rum»-ի միջև եղած տարբերությունը, որոնք երկուսն էլ թարգմանվում են որպես «վերցնել»: Նա չէր տեսնի «miqdash»-ի և «qodesh»-ի միջև եղած տարբերությունը, որոնք երկուսն էլ թարգմանվում են որպես «սրբարան»:

Նա չէր տեսնի Աստվածաշնչում հարյուր չորս անգամ հանդիպող «tamid» բառի ճշմարտությունը: Այն ճշմարտությունը, որ նա չէր կարող տեսնել (որը նաև այն ճշմարտությունն է, որ նա տեսավ), այն էր, որ Աստվածաշնչում եբրայերեն «tamid» բառի գործածված հարյուր չորս դեպքերից միայն Դանիելի գրքում է եբրայերեն «tamid» բառը գործածվում որպես գոյական: «Tamid»-ը եբրայերեն բառ է, որ նշանակում է «անընդհատ», և Դանիելի գրքում թարգմանվում է որպես «the daily»:

Միայն Դանիելի գրքում է այդ բառը գործածված որպես գոյական, իսկ մնացած իննսունինը անգամ այն գործածված է որպես մակբայ: Այդ պատճառով, երբ Թագավոր Հակոբի Աստվածաշնչի թարգմանիչները բախվեցին այն փաստին, որ Դանիելը այդ բառը հինգ անգամ գործածել էր որպես գոյական, մինչդեռ Աստվածաշնչի մյուս բոլոր հեղինակները այդ բառը իննսունինը անգամ գործածել էին որպես մակբայ, նրանք ապացույցների ծանրակշիռ կուտակումով հարկադրված եղան «ուղղել» Դանիելի՝ այդ բառի գործածությունը որպես գոյական: Դանիելին ուղղելու համար նրանք Խոսքին

ավելացրին «գոհաբերություն» բառը և այդպիսով գոյականը վերածեցին մակբայի: Եվ ապա, թարգմանիչներին ուղղելու համար, Էլեն Ուայթը ներշնչվեց արձանագրելու, որ ինքը ««Ամենօրյա»-ի վերաբերյալ տեսա, որ “sacrifice” բառը մատակարարված է մարդկային իմաստությամբ և չի պատկանում բնագրին, և որ Տերը դրա ճիշտ ըմբռնումը տվեց նրանց, ովքեր հռչակեցին դատաստանի ժամի աղաղակը»:

Միլլերը, իր իսկ վկայությամբ, ձգտում էր հասկանալ «ամենօրյան», ինչը նա ի վերջո հասկացավ Բ Թեսաղոնիկեցիներում: Սակայն նաև, իր իսկ վկայությամբ, որևէ բառ հասկանալու փորձելիս նա նկատի էր առնում ամեն մի տեղ, որտեղ այդ բառը գործածված էր, իսկ այդ բառը Աստվածաշնչում գործածված է ևս իննսունինը անգամ: Բայց «ամենօրյայի» վերաբերյալ նրա վկայությունն այն է, որ նա այն ոչ մի տեղ չէր գտել, բացի Դանիելի գրքից, երբ ասաց. «Ես շարունակեցի կարդալ և չէի կարող գտնել ոչ մի այլ դեպք, որտեղ այն [ամենօրյան] գտնվեր, բացի Դանիելի մեջ»: Միլլերը դեպի գոհարները առաջնորդվեց ոչ միայն իր ուսումնասիրության մեթոդով, այլև աստվածային հայտնությամբ, որ նրան տրվել էր հրեշտակների ծառայության միջոցով:

Ահա թե ինչու «ամենօրյայի» վերաբերյալ նրա ըմբռնումը ճիշտ էր, սակայն սահմանափակ: Նա չէր կարող ճանաչել, որ Դանիելի գրքում «ամենօրյան» հիշատակված հինգ դեպքերից այն երեք դեպքերից մեկը, որոնցում «ամենօրյան» «վերացվում է», այլ նշանակություն էր ներկայացնում, քան մյուս երկուսը: Մի դեպքում «ամենօրյա»-ն գործածված է եբրայերեն «rum» բառով, իսկ մյուս երկու դեպքերում՝ եբրայերեն «sur» բառով: Երկու բառերն էլ թարգմանվում են որպես «վերացնել», սակայն Դանիելի գրքի ութերորդ գլխի տասնմեկերորդ խոսքում «rum»-ը նշանակում է «բարձրացնել և մեծարել», իսկ տասնմեկերորդ գլխի երեսունմեկերորդ խոսքում և տասներկուերորդ գլխի տասնմեկերորդ խոսքում «sur» բառը նշանակում է «հեռացնել»:

Այն աստվածաբանները, որոնք ուստում և խմում են Բաբելոնի կերակուրը, վիճարկում են, թե արդյոք որևէ բան հեռացնում էս, թե երբ որևէ բան բարձրացնում էս, երկուսն էլ ներկայացնում են հեռացման մի տեսակ, ուստի երկու բառերն էլ պետք է հասկացվեն որպես նույն իմաստն ունեցող: Նրանք պնդում են, որ «մշտականը» երեք տեղերում «վերցվում է»՝ միշտ նշանակում է հեռացնել, և այդպես վարվելով՝ մատնանշում են, թե Դանիելը անփոյթ է եղել իր բառերի ընտրության մեջ: Նրանք դա բացահայտորեն չեն ասում, սակայն ըստ հետևության՝ ուսուցանում են, որ Դանիելը պետք է օգտագործեր «sur» բառը բոլոր երեք դեպքերում, որովհետև ըստ այդ աստվածաբանների՝ նա իբր ամեն անգամ նույն բանն էր նկատի ունենում, երբ «մշտականը» «վերցվում էր»:

Նրանք նույն բանն են անում նաև «miqdash» և «qodesh» բառերի հետ, որոնք երկուսն էլ թարգմանվում են որպես «սրբարան»՝ ութերորդ գլխի տասնմեկից տասնչորս համարներում: Այդ չորս համարներում «սրբարան»-ի յուրաքանչյուր հիշատակության դեպքում նրանք պնդում են, թե բոլորը ներկայացնում են Աստծո սրբարանը: Կրկին ըստ ենթադրության՝ Դանիելը պետք է պարզապես օգտագործեր «qodesh»-ը բոլոր երեք հիշատակություններում և տասնմեկերորդ համարում չօգտագործեր «miqdash»-ը: Միլլերը չէր ճանաչի այդ բառերի միջև եղած տարբերությունը, սակայն ժամանակակից աստվածաբանները ճանաչում են, և երբ ճանաչում են, նրանք պնդում են, որ ոչ մի

տարբերություն չպետք է ընդունվի: Այնուամենայնիվ, Միլլերը, որը չէր ճանաչում բառերի միջև եղած տարբերությունները, եկավ ժամանակակից աստվածաբանների հասկացողությանը հակառակ ըմբռնման:

Իրողությունն այն է, որ Դանիելը չափազանց զգույշ հեղինակ էր, որ գիտեր եբրայերեն լեզուն և գնահատվել էր որպես Բաբելոնի բոլոր մյուս իմաստուններից տասնապատիկ ավելի խելացի, որոնք իրենց հասարակության մեջ ինքնին շատ խելացի մարդիկ էին: Եթե որևէ մեկը գիտեր եբրայերեն լեզվի պատշաճ գործածությունը և այն, թե ինչպես այն պետք է ճիշտ արտահայտվեր տվյալ պատմության մեջ, այդ մարդը Դանիելն էր: Եթե Դանիելը տարբեր բառեր էր գործածում, ապա դա այն պատճառով էր, որ դրանք կոչված էին փոխանցելու տարբեր իմաստներ, որոնք նա դիտավորյալ ձգտում էր արտահայտել: Երբ ընդունվում է Դանիելի այն բառերի տարբերակված գործածությունը, որոնք թարգմանվում են որպես «սրբարան» կամ որպես «վերցնել», դրանք հաստատում են Միլլերի «մշտականի» ըմբռնումը, որը Միլլերի կողմից ճանաչվեց հենց այն հատվածում, որտեղ Պողոսը նույնականացնում է, որ նրանք, ովքեր ասում են ճշմարտությունը, վիճակված են ընդունելու զորավոր մոլորություն:

Նրանք, ովքեր ասում են ճշմարտությունը և հավատում են այն ստին, որը ծնում է զորեղ մոլորություն, ներկայացված են նաև որպես Եփրեմի հարբեցողներ, որոնք ներկայացված են երկու դասերով: Մի դասը կրթված առաջնորդությունն է, իսկ մյուս դասը՝ անկիրթ աշխարհականությունը, որը լսելու է միայն այն, ինչ կրթվածներն են ուսուցանում նրանց: Նրանք են, որ թաքնվում են ստերի տակ և ուխտ են կապում մահվան հետ: Նրանք են, որոնց անձը հպարտացել է Ամբակում երկրորդ գլխում, և նրանք են Մատթեոս քսանհինգի անմիտ կույսերը: Նրանք են, որ մերժում են Միլլերի երազի հիմնարար ճշմարտությունները, որոնք վախճանի ժամանակ փայլում են տասն անգամ ավելի պայծառ (ներկայացնելով արդի Իսրայելի համար տասներորդ և վերջնական փորձությունը), ինչպես նախապատկերված էր հին Իսրայելի տասներորդ և վերջնական փորձությամբ:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

Եվ Տերը ասաց Մովսեսին. «Մինչև ե՞րբ այս ժողովուրդը պիտի անարգի ինձ, և մինչև ե՞րբ պիտի չհավատան ինձ՝ այն բոլոր նշանների համար, որ նրանց մեջ ցույց տվեցի: Նրանց կհարվածեմ ժանտախտով և կգրկեմ ժառանգությունից, իսկ քեզնից պիտի ստեղծեմ նրանցից ավելի մեծ և ավելի զորավոր ազգ»: Եվ Մովսեսը ասաց Տիրոջը. «Այն ժամանակ եգիպտացիները պիտի լսեն այդ մասին, որովհետև դու քո զորությամբ այս ժողովրդին նրանց միջից հանեցիր: Եվ նրանք պիտի պատմեն այս երկրի բնակիչներին, որովհետև լսել են, թե դու, ո՞վ Տեր, այս ժողովրդի մեջ ես, թե դու, ո՞վ Տեր, երևում ես դեմառդեմ, և քո ամպը կանգնած է նրանց վրա, և դու գնում ես նրանց առջևից՝ ցերեկը ամպի սյան մեջ, և գիշերը՝ կրակի սյան մեջ: Արդ, եթե այս ամբողջ ժողովրդին մեկ մարդու պես սպանես, ապա այն ազգերը, որ լսել են քո համբավը, պիտի խոսեն՝ ասելով. “Քանի որ Տերը չկարողացավ այս ժողովրդին տանել այն երկիրը, որ երդվեց նրանց տալ, դրա համար նրանց կոտորեց անապատում”: Եվ այժմ, աղաչում եմ քեզ, թող իմ Տիրոջ զորությունը մեծ լինի,

ինչպես դու խոսեցիր՝ ասելով. “Տէրը երկայնամիտ է և մեծ ողորմության, ներում է անօրենությունն ու հանցանքը, բայց ոչ մի կերպ մեղավորին անպատիժ չի թողնում՝ հայրերի անօրենությունը զավակների վրա այցելելով մինչև երրորդ և չորրորդ սերունդը”: Ներիր, աղաչում եմ, այս ժողովրդի անօրենությունը՝ ըստ քո ողորմության մեծության, ինչպես որ ներել ես այս ժողովրդին Եգիպտոսից մինչև այժմ»: Եվ Տէրը ասաց. «Ներեցի ըստ քո խոսքի. բայց կենդանի եմ ես, և ամբողջ երկիրը պիտի լցվի Տիրոջ փառքով: Մակայն այն բոլոր մարդիկ, որ տեսել են իմ փառքը և իմ նշանները, որ գործեցի Եգիպտոսում և անապատում, և այժմ այս տասը անգամ փորձեցին ինձ ու չլսեցին իմ ձայնին, անշուշտ չեն տեսնի այն երկիրը, որ երդվեցի նրանց հայրերին, և ինձ անարգողներից ոչ մեկը այն չի տեսնի: Բայց իմ ծառա Քաղեբը, որովհետև այլ հոգի ուներ իր մեջ և կատարելապես հետևեց ինձ, նրան պիտի մտցնեմ այն երկիրը, ուր գնացել էր, և նրա սերունդը պիտի ժառանգի այն»: Թուեր 14:11–24: